

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **M. J.**, zastoupené Mgr. Štěpánem Kratěnou, Ph.D., advokátem se sídlem Politických vězňů 934/15, Praha 1, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2011, čj. ČTÚ-12 111/2011-603, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 1. 2012, čj. 22 A 2/2012 - 13,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 5. 6. 2008 žalovaný vyslovil, že žalobkyně je podle § 64 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, povinna uhradit dlužnou cenu za poskytnutou službu elektronických komunikací ve výši 8148,50 Kč s příslušenstvím. K rozkladu žalobkyně předseda Rady žalovaného rozhodnutím ze dne 22. 12. 2008 zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný pak rozhodnutím ze dne 30. 9. 2009 nevyhověl návrhu společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s., (dále jen „navrhovatel“) na uložení povinnosti žalobkyni. K rozkladu navrhovatele předseda Rady žalovaného rozhodnutím ze dne 24. 8. 2010 opět zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu projednání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 12. 2010, čj. 38 247/2008-638/vyř.BoJ, stanovil žalobkyni povinnost uhradit předmětnou částku.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí ze dne 3. 12. 2010 rozkladem, který předseda Rady žalovaného zamítl rozhodnutím ze dne 8. 11. 2011, čj. ČTÚ-12 111/2011-603.

II.

3. Žalobkyně brojila proti posledně uvedenému rozhodnutí předsedy Rady žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji usnesením ze dne 19. 1. 2012, čj. 22 A 2/2012 - 13, odmítl.

4. Krajský soud připomněl ustálenou judikaturu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2011, čj. 2 As 111/2010 - 64; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), podle níž je povinnost zaplatit úhradu za telekomunikační služby předmětem žaloby podle části páté občanského soudního řádu, protože správní orgán rozhodoval v soukromoprávní věci. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného bylo rozhodnutím o soukromoprávním nároku, žaloba ve správním soudnictví byla nepřípustná podle § 68 písm. b) s. ř. s.

III.

5. Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

6. Podle stěžovatelky krajský soud posoudil obsah její žaloby povrchně a neaplikoval správně příslušná zákonná ustanovení ani judikaturu správních soudů.

7. Stěžovatelka se domnívala, že v posuzované věci nejsou použitelná ustanovení části páté občanského soudního řádu ani § 46 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatelka totiž žalobou nenapadla samo soukromoprávní rozhodnutí, ale nedostatek pravomoci žalovaného rozhodnout spor mezi stěžovatelkou a navrhovatelem. V žalobě uvedla, z jakých skutkových a právních důvodů tento závěr dovozuje. K těmto tvrzením se však krajský soud nevyjádřil.

8. Z § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích vyplývá, že žalovaný rozhoduje spory mezi osobou vykonávající telekomunikační činnost a účastníkem, popřípadě uživatelem, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě. Stěžovatelka měla porušit povinnost vyplývající z § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, tj. povinnost uhradit za poskytnutou službu cenu ve výši platné v době poskytnutí této služby. Stěžovatelka byla přesvědčena, že ve vztahu k navrhovateli nebyla účastníkem ani uživatelem, proto nebyla naplněna podmínka pravomoci žalovaného podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Z tohoto důvodu stěžovatelka namítla nicotnost rozhodnutí správního orgánu.

9. Pokud krajský soud dovodil, že tvrzení stěžovatelky jsou nesprávná či neprůkazná, měl tento závěr řádně vysvětlit.

IV.

10. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že rozhodoval v mezích své pravomoci.

V.

11. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

12. Kasační stížnost není důvodná.

13. Předně Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud žalobu odmítl, a proto je předmět přezkumu prováděného zdejším soudem nutně omezen pouze na otázku zákonnosti tohoto odmítnutí.

14. Podle § 7 odst. 1 o. s. ř. soudy v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány. Tímto jiným orgánem je v případech, které stanoví zákon o elektronických komunikacích, také žalovaný. Žalovanému byla svěřena pravomoc nejen ve věcech veřejného práva, ale také ve věcech soukromoprávních, úzce specializovaných. Souhrnně proto nelze stanovit, zda o žalobách proti rozhodnutím žalovaného rozhodují soudy v občanském soudním řízení, nebo správní soudy. Vždy je třeba rozlišit, zda žalovaný rozhodoval v soukromoprávní, nebo veřejnoprávní věci, tedy určit charakter konkrétního rozhodnutí a porušení povinnosti.

15. Rozhodnutí žalovaného, týkající se nezaplacených částek za poskytnuté služby elektronických komunikací, mají podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, soukromoprávní povahu (viz např. usnesení ze dne 30. 9. 2003, čj. 6 A 60/2000 - 46, usnesení zvláštního senátu ze dne 26. 7. 2011, čj. Konf 25/2011 - 8, nebo ze dne 23. 1. 2012, čj. Konf 78/2011 - 6). Takové věci mohou být na návrh projednány soudem v občanském soudním řízení podle části páté občanského soudního řádu (viz § 244 odst. 1 in fine občanského soudního řádu).

16. V posuzované věci žalovaný rozhodl o zaplacení ceny vyúčtované v souvislosti s poskytováním veřejně dostupné služby elektronických komunikací u telefonní stanice. Právní vztah mezi stěžovatelkou a navrhovatelem vznikl na základě smlouvy o poskytování veřejných telekomunikačních služeb, proto mezi nimi nelze shledat vztah podřízenosti a nadřízenosti. Není podstatné, že stěžovatelka v žalobě namítla ukončení smluvního vztahu výpovědí z její strany a následně i ze strany navrhovatele. Vztah mezi těmito subjekty by se i v případě vypovězení smlouvy stále opíral o soukromoprávní základ. Nelze rovněž zpochybnit, že platba částek za telekomunikační služby je soukromoprávním nárokem, ať už je požadována oprávněně, či nikoliv. Lze proto uzavřít, že i v posuzované věci žalovaný rozhodoval spor, který měl soukromoprávní povahu.

17. Stěžovatelka vznesla námitku, že žalovaný nebyl oprávněn rozhodnout spor mezi stěžovatelkou a navrhovatelem podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Nedostatek pravomoci navrhovatele přitom opřela o tvrzení, že smlouva o poskytování veřejných telekomunikačních služeb, kterou uzavřela s navrhovatelem, zanikla. Jak ovšem bylo naznačeno výše, i otázka, zda smlouva platně zanikla či nikoliv, má soukromoprávní povahu.

18. Nejvyšší správní soud si je vědom závěrů vyslovených v usnesení zvláštního senátu ze dne 5. 3. 2012, čj. Konf 53/2011 - 25, který dovodil, že pravomoc vyslovit nicotnost rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci náleží soudu ve správním soudnictví, protože část pátá občanského soudního řádu neupravuje možnost soudů v občanském soudním řízení vyslovit nicotnost rozhodnutí. Domáhá-li se tedy žalobce u správního soudu vyslovení

nicotnosti rozhodnutí správního orgánu v soukromoprávní věci, žalobu nelze odmítnout podle § 46 odst. 2, resp. podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. b) s. ř. s.

19. V posuzovaném případě však stěžovatelka nevznesla návrh na vyslovení nicotnosti rozhodnutí žalovaného ani v petitu žaloby. I v takových případech, tj. i bez návrhu, soud nicotnost vysloví, pokud zjistí, že je napadené rozhodnutí touto vadou stiženo (viz § 76 odst. 2 s. ř. s.). Pokud ovšem soud neshledá rozhodnutí správního orgánu nicotným a žalobce návrh na vyslovení nicotnosti výslovně nevznesl, soud nemá důvod zabývat se úvahami o nicotnosti v odůvodnění svého rozhodnutí (viz např. rozsudky ze dne 30. 3. 2006, čj. 7 Afs 31/2005 - 94, nebo ze dne 28. 4. 2004, čj. 1 Azs 10/2004 - 49, a čj. 1 Azs 12/2003 - 48). Vzhledem k tomu, že se stěžovatelka výslovně nedomáhala vyslovení nicotnosti rozhodnutí žalovaného a krajský soud nicotnost neshledal, nebylo nutné, aby své úvahy o nicotnosti předestřel v odůvodnění napadeného usnesení.

20. Ve vztahu k namítaným nedostatkům odůvodnění usnesení krajského soudu, lze stěžovatelce přisvědčit, že odůvodnění je velmi stručné. Z napadeného rozhodnutí jsou však jednoznačně patrné důvody, kvůli nimž krajský soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. b) s. ř. s. Byť by úvahy krajského soudu o možnosti, resp. nemožnosti přezkumu rozhodnutí žalovaného ve správním soudnictví mohly být podrobnější, z hlediska požadavků na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí ještě ob stojí.

21. Nejvyšší správní soud neshledal napadené usnesení krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

22. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 10. ledna 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu